

ע"פ 52020/12/15 - מדינת ישראל נגד שלמה עקנין

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייט
לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

עפ"ג 52020-12-15 מדינת ישראל נ' שלמה עקנין

מדינת ישראל

המערערת

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד

שלמה עקנין

המשיב

על-ידי ב"כ עו"ד ארז בר-צבי

פסק דין

השופטת רבקה פרידמן-פלדמן:

ערעור המדינה על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כבוד השופטת חנה מרים לומפ) מיום 9.11.2015 בת"פ 18868-03-15, לפיו נדון המשיב למאסר בפועל למשך שמונה ימים, בחופף לתקופה שהמשיב היה נתון במעצר (מיום 5.3.2015 עד 12.3.2015); מאסר על תנאי; וקנס בסך 500 ₪.

ההליכים בבית-משפט קמא:

1. המשיב הודה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב אישום מתוקן בשלישית, והורשע בארבע עבירות של הפרת צו פיקוח, לפי סעיף 22(א) לחוק הגנה על הציבור מפני עברייני מין, תשס"ו-2006 (להלן: "**החוק**"). הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 23.6.2009 הוטל על המשיב צו פיקוח מכח החוק, במסגרת ב"ש 4713/08 בתיק פ"ח 761/04 של בית המשפט המחוזי בירושלים (להלן: "**צו הפיקוח**"). בין התנאים שהוטלו על המשיב, ניתן צו בדבר הגבלת התחברותו של המשיב עם קטינים או יצירת קשר עם קטינים, וכן חובת שיתוף פעולה עם קצין הפיקוח (להלן: "**קצין הפיקוח**"). צו הפיקוח הווארך ביום 26.2.2013 בתיק פ"ח 761/04, באותם תנאים, עד ליום 1.2.2014; צו הפיקוח הווארך בשנית ביום 4.2.2014 עד ליום 23.6.2014; והווארך בשלישית ביום 22.6.2014 לתקופה של 20 חודשים נוספים.

כתב האישום מפרט ארבע הפרות של צו הפיקוח:

ביום **16.5.2012** הפר המשיב את צו הפיקוח, וזאת בכך שיצר קשר עם קטין בניגוד לצו. למשיב נערכה שיחת אזהרה על ידי קצין הפיקוח בגין הפרה זו.

ביום **14.5.2014** הפר המשיב את צו הפיקוח, בכך שיצר קשר עם מספר קטינים וביקש מהם שיחה ממכשיר הטלפון שברשותם, וזאת בניגוד לצו. למשיב נערכה שיחת אזהרה על ידי קצין הפיקוח גם בגין הפרה זו.

ביום **18.9.2014** הפר המשיב את צו הפיקוח, בכך שכאשר שהה ברחבת הכותל, הניח את ידו על ראשו של קטין, וזאת בניגוד לצו. למשיב נערכה שיחת אזהרה על ידי קצין הפיקוח גם בגין הפרה זו.

ביום **5.3.2015** הפר המשיב את צו הפיקוח, בכך שכאשר נסע באוטובוס, ליטף את ראשה של קטינה כבת שלוש שנים ואף שוחח איתה.

גזר הדין:

3. בגזר דינו קבע בית-משפט קמא כי מדובר בארבעה אירועים נפרדים וכי יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אחד מהאירועים. בית המשפט התייחס לתכלית החוק - להגן על הציבור מפני ביצוע עבירות מין חוזרות, על ידי מי שהורשע בכך בעבר. כן קבע כי יש בהפרת הצו פגיעה בשלטון החוק ובערך של כיבוד החלטות וצווים שיפוטניים.

בית-משפט קמא קבע כי במקרה הנוכחי הייתה עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים נמוכה "בשים לב מחד לכך שמדובר בהפרות חוזרות ונשנות, למרות אזהרות של המפקח ומאידך בכך שמדובר בהפרות במקום ציבורי, יצירת הקשר עם הקטינים הייתה כדי לבקש שיחת טלפון ובסעיף 5 כלל לא ברור מה טיב יצירת הקשר. אשר לסעיפים 7-8, מדובר בהנחת יד על קטין הנמצא בסמוך להוריו. קציני הפיקוח הסתפקו באשר לסעיפים 5 עד 7 באזהרה בלבד ולא התקיימה חקירה פלילית בעניינם, רק בעקבות האמור באישום 8 נפתחה חקירה פלילית והוגש כתב אישום, דבר שמצביע אף הוא על הנסיבות הקלות של הפרת הצו."

לגבי מדיניות הענישה הנוהגת, נקבע כי בגין ביצוע עבירות של הפרת צו פיקוח, נוהגים בתי המשפט להטיל עונש הכולל רכיב של מאסר בפועל, והכל בהתחשב בנסיבותיו של המעשה ושל העושה. בית המשפט התייחס לכך שבמרבית המקרים העולים בפסיקה, עניינה של ההפרה, בהפרת צו הפיקוח בהקשר של הפרת איסור על יצירת קשר עם קטינים. לגבי הפרות אחרות, מדיניות הענישה הנוהגת היא בין מאסר מותנה ועד למספר חודשי מאסר ממש.

לפיכך נקבע כי בענייננו, מתחם העונש ההולם לגבי כל אירוע, נע בין מאסר על תנאי לצד קנס או שירות לתועלת הציבור, לבין שישה חודשי מאסר.

לגבי העונש המתאים, התייחס בית המשפט לחומרה לסיכון הנשקף מביצוע העבירה ולכך שהמשיב אינו מבין את הצורך בקיומו של צו הפיקוח.

לקולא התייחס בית המשפט לגילו של משיב (שהוא יליד שנת 1952); לנכותו; לכך שהמשיב הודה והתחרט; וכן לחיסכון בזמן שיפוטי. כמו כן התחשב בית המשפט בכך שמדובר באכיפה ראשונה כלפי המשיב במשך תשע השנים האחרונות מאז שהשתחרר מהמאסר, וציין כי נראה שהמעצר והגשת כתב האישום הציבו למשיב גבולות ברורים.

עוד התייחס בית המשפט לעברו הפלילי של המשיב, שמחד גיסא - לחובתו 27 הרשעות קודמות, ומאידך גיסא - מאז השתחרר מהמאסר האחרון בשנת 2006 לאחר שריצה ארבע שנות מאסר, הורשע בעבירה אחת של תקיפה סתם

משנת 2009 וכן עבר את העבירות נשוא תיק זה, כך שנראה שמעורבותו של המשיב בפלילים פחתה באופן משמעותי.

בסיום גזר בית-משפט קמא את עונשו של המשיב כמפורט לעיל.

הטענות בערעור:

4. המערערת טוענת כי טעה בית-משפט קמא, בכך שלא ייחס את החומרה הראויה והמתבקשת לעבירות בהן הורשע המשיב, ובכך שלא גזר על המשיב עונש ההולם את חומרת העבירות.

נטען כי לא מדובר בעבירות מינוריות, אלא בסדרת מעשים לאורך השנים, שנעשו על אף שיחות אזהרה של קצין הפיקוח.

נטען כי מדובר בהפרות חמורות ביותר, וכי בית המשפט לא נתן משקל ראוי למסוכנות העולה ממעשיו של המשיב.

המערערת טוענת כי מתחם העונש ההולם לגבי כל אירוע, מתחיל ממאסר של ממש, וכי זו גם הענישה הנהוגה. עוד נטען כי לא היה מקום למקם את המשיב בתחתית מתחם הענישה.

לפיכך ביקשה המערערת לקבל את הערעור ולהטיל על המשיב עונש מאסר בפועל.

5. ב"כ המשיב טען כי מדובר ב"הפרות מינוריות" של צו הפיקוח, כפי שקבע בית-משפט קמא. כן טען כי העובדה שמדובר באכיפה פלילית ראשונה, מצדיקה הקלה בעונשו של המשיב. לטענת ב"כ המשיב, אף שהמבקש נתון תחת צו פיקוח מאז 2006, לא היו הפרות קודמות לאלה שבכתב האישום. בנוסף טען למשקל שיש לתת לנכותו של המשיב, כפי שעשה בית-משפט קמא, כמו גם ליתר הנסיבות המקלות ובהן גילו של המשיב, הודאתו, חרטתו, חיסכון בזמן שיפוטי והעובדה שהמשיב שהה במעצר.

דין והכרעה:

6. לאחר בחינת טיעוני הצדדים, הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

כלל הוא, כי ערכאת הערעור לא גוזרת מחדש את העונש, אלא בוחנת את סבירות גזר-הדין של הערכאה הדיונית; וכי התערבותה בעונשים שנגזרו על-ידי הערכאה הדיונית שמורה למקרים חריגים בלבד שבהם נפלה טעות מהותית, או שהעונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה (ראו למשל: ע"פ 1880/14 עמעש נ' מדינת ישראל (19.11.14); ע"פ 448/14 מדינת ישראל נ' אזולאי (24.11.14); וע"פ 4235/14 ראאד חאטיב (3.2.15)). נפסק, כי גדרי ההתערבות האמורים נותרו על כנם גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין (ע"פ 7430/13 שחרור טוחסונוב נ' מדינת ישראל (3.3.14); וכן ראו: ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.13); וע"פ 3151/13 עבדאללה נ' מדינת ישראל (24.4.14), בפסקה 10).

7. בכל הנוגע למתחם העונש ההולם -

צו הפיקוח אותו הפר המשיב, כלל איסור יצירת קשר או התחברות עם קטינים, איסור שלגבי הפרתו הורשע בארבע עבירות.

חוק ההגנה על הציבור מפני עברייני מין, כשמו כן הוא, להגן על הציבור מפני עבירות חוזרות של עברייני מין. לשם כך מוטלות מגבלות שונות על עברייני מין, ובהן שתיית אלכוהול, קיום קשר עם קטינים וכיוצא באלה, כל מקרה על פי נסיבותיו, כל עבריין בהתאם למסוכנות הנשקפת ממנו. על הפרת תנאי מתנאי הפיקוח, קבע המחוקק עונש מאסר למשך שנתיים.

בעניינו, בהתחשב בענישה הנוהגת, כעולה מפסקי הדין אליהם הפנה כל אחד מהצדדים בטיעונו, ובהתחשב במהות ההפרות, שאמנם אינן מן החמורות, אך הן קשורות בקטינים, אנו סבורים כי היה מקום לקבוע כי הרף התחתון של מתחם הענישה עומד על מאסר לתקופה קצרה.

8. אשר לקביעת העונש בתוך המתחם -

בהתחשב, מחד גיסא, בכך שלא מדובר במקרה בודד אלא במספר הפרות של צו הפיקוח, הפרות מאותו סוג, ובמעשים שנעשו לאחר שהמשיב הוזהר על ידי קצין הפיקוח פעם אחר פעם; ומאידך גיסא, במכלול הנסיבות לקולא שמנה בית-משפט קמא - היה מקום לגזור על המשיב עונש מאסר בפועל לתקופה מעט ממושכת יותר.

9. עם זאת, סטיית העונש שנגזר על המשיב מהעונש הראוי, איננה סטיה קיצונית המצדיקה התערבות של ערכאת הערעור, ומטעם זה, אין מקום להחמיר בעונשו של המשיב.

אשר על כן, הערעור נדחה.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, ד' תמוז תשע"ו, 10 יולי 2016, בהיעדר הצדדים (על-פי הסכמתם).

משה בר-עם, שופט

רבקה פרידמן-
פלדמן, שופטת

יורם נועם, סגן נשיא